

den skræmmende høje ulykkesstatistik inden for erhvervet.

4. Ensartede lovbestemmelser om transplantation (A 177).

I 1956 rejstes et medlemsforslag om indførelse af ensartede lovbestemmelser om transplantation i de enkelte lande. På det daværende tidspunkt fandtes der ingen lovregler på området i nogen del af Norden. Ved sessionen i 1957 kom forslaget til behandling, men rådet anså sig på det pågældende tidspunkt ikke i stand til at tage stilling til problemet og besluttede derfor ikke at foretage sig noget ved forslaget.

I de følgende år tilvejebragtes en lovgivning om transplantation, i Danmark således ved lov af 2. juni 1957, i Finland ved lov af 8. juli samme år og endelig i Sverige af 14. marts 1958. Disse love var imidlertid ikke helt ensartede, hvortil kom, at Norge slet ikke havde nogen lovgivning på området. Den vigtigste forskel på lovene var, at i Danmark gælder bestemmelserne transplantation fra såvel døde som levende, men i Finland og Sverige kun fra døde.

Af hensyn til lægerne og disses frie nordiske arbejdsmarked fandt udvalget det vigtigt, at der gennemføres ensartede regler, men lige så betydningsfuldt er det at skaffe det enkelte menneske sikkerhed for, at hans legemlige integritet respekteres: „Hänsynen till den enskildes rätt att råda över sin kropp bör starkt betonas i lagstiftningen. Frivillighet såvel hos den som ger transplantat som hos den som mottar sådant måste utgöra grunden för varje lagstiftning i ämnet.“ Også med henblik på den stærkt udviklede transplantationsteknik, hvorved bl. a. hele organer kan overføres, anså udvalget det påkrævet at tage den bestående lovgivning op til overvejelse.

Et problem i tilknytning til transplantationenslovgivningen, som udvalget ønskede optaget til undersøgelse, var eventuel lovregulering af dødsbegrebet. Hidtil har man anset hjertedøden for afgørende, men heroverfor stilles i stigende grad hjernedøden. Hjertetransplantationerne, som da begyndte at vinde udbredelse, kunne efter udvalgets opfattelse bevirke, at hjernedødsbegrebet legaliseres.

Endelig pegede udvalget på værdien af oprettelsen af en fælles nordisk bank med

„biologisk material“, der kunne stilles til rådighed for syge.

Med ovenstående argumenter anbefalede udvalget det stillede forslag, som rådet godkendte som rekommandation nr. 12 med 52 stemmer.

5. Lægemiddelsamarbejde (A 205).

Rådssessionen 1962 antog som rekommandation nr. 12 en henstilling til regeringerne om i fællesskab at undersøge mulighederne for samarbejde om forskning og oplysning om lægemidler samt om videreudvikling af kontrollen med farmaceutiske specialiteter. Den i anledning af rekommandationen nedsatte regeringskomité, Nordisk lægemiddelkomité, afgav betænkning i november 1967 (optaget i Nordisk Udredningsserie som nr. 1968:7). På grundlag af betænkningen stillede bl. a. Kaj Bundvad et forslag, som delvis byggede på denne. Den væsentligste forskel mellem forslag og betænkning var, at forslaget ønskede straks at begynde med en registrering af medicinske specialiteter, mens udvalget i fuld overensstemmelse med Lægemiddelkomiteen ønskede at løse opgaven i to trin.

Om sagens realitet var der enighed mellem forslagsstillere og udvalg. På grund af det fælles arbejdsmarked vil det være en fordel for det medicinske personale, om der kan opnås ensartethed om specialiteterne. Derved lettes også nordisk gyldighed for recepter. Udvalget var imidlertid enig med Lægemiddelkomiteen i, at såvel lovgivningen som den administrative praksis på området var for forskellig fra land til land til, at man kunne gå direkte til en registrering af specialiteterne. Ved en harmonisering af lovgivning og praksis kan man derimod nærme sig den tilstand, da der kan etableres en fælles nordisk specialisering. Harmoniseringsperioden burde dog kun være kortvarig.

Et fast organiseret samarbejde gennem et navn med et permanent sekretariat anbefaledes ligeledes af komiteen og tiltrådtes af udvalget. Et sådant normgivende og rådgivende organ burde arbejde i nær sammenhæng med Nordisk Farmakopénavn. Endelig tiltrådte udvalget komiteens forslag om oprettelse af en nordisk lægemiddelfond til at støtte forskning og uddannelse vedrørende lægemidler. Begrundelsen herfor var